

Поліанна (скорочено)

Елеонор Портер

Елеонор Портер

Поліанна

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Події відбуваються у містечку Белдінгсвіл, штат Вермонт.

МІС ПОЛІ

Одного червневого ранку міс Полі Гаррінгтон наказала кухарці піти на горище і прибрати кімнатчину біля сходів. Дівчина Ненсі, яка працювала кухаркою у міс Полі тільки два місяці, намагалася догодити міс Полі, хоч це було важко. Ненсі змушена була працювати у міс Полі, бо втратила батька, а мати лишилася з трьома маленькими дітьми на руках (не рахуючи Ненсі). За два місяці роботи Ненсі знала, що господиня – строга жінка, яка ніколи не усміхається.

Кімнатчина готувалася для небоги міс Полі, 11-річної дівчинки Поліанни Вітьєр. Недавно міс Полі прийшов лист з далекого містечка на Заході, у якому повідомлялося, що преподобний Джон Вітьєр помер, лишивши сиротою дівчинку. Усе його майно – лише кілька книжок, бо він був пастирем маленької місіонерської церкви і отримував дуже скромну платню. Джерема О. Байт, яка написала листа, просила міс Полі взяти дівчинку, аби вона виховувалася серед родичів на Сході.

Міс Полі погодилася прийняти дівчинку з почуття обов'язку. Поліанна була дочкою її старшої сестри Дженні, яка колись, наперекір родині, вийшла заміж за пастиря і подалася з ним на південь. Тоді міс Полі було лише 15 років і вона була тоді наймолодша в сім'ї. Батьки не схотіли знатися з дружиною місіонера. Деякий час Дженні ще сама писала; вони знали, що останню дитину (решта дітей її повмирали) Дженні назвала Поліанна – на честь двох своїх сестер Полі та Анни. За кілька років Гаррінгтони отримали сповіщення від самого священника, де він повідомляв про смерть дружини.

Зараз Міс Полі було 40 років. Вона була самотня, бо батьки і сестри уже повмирали. Протягом багатьох років вона сама давала лад садибі й чималим грошам, що їх батько залишив у спадок.

СТАРИЙ ТОМ І НЕНСІ

Ненсі не подобалося, що міс Полі виділила дівчинці кімнатку на горищі, і це в будинку, де безліч порожніх кімнат. Коли в куховарки була вільна хвилинка, вона поговорила зі старим Томом, який багато років висапував будяки та підрівнював лопатою доріжки у садибі. Коли Том дізнався, що приїде небога міс Полі, то здогадався,

що це дочка Дженні. Про міс Джені Том згадував, як про янгола. Томові стало цікаво, як міс Полі уживатиметься з дитиною. Ненсі дізналася від старого, що міс Полі колись мала хлопця, вони посварилися, він ще й досі живе у їхньому містечку, а міс Полі колись була справжня краля.

ПРИЇЗД ПОЛІАННИ

У належний час прийшла телеграма, що Поліанна приїде в Белдінгсвіл. Прочитавши телеграму, міс Полі обдивилася кімнатку на горищі, де було лиш ліжечко, два стільці зі спинками, вмивальниця, комод без дзеркала і невеличкий столик. У кімнаті літом було дуже жарко. Захисних сіток від комах на вікнах не було, тому вони не відчинялися.

Тітка не поїхала зустрічати дівчинку, а відправила Ненсі і Тімоті – сином Тома. У містечку приказували, що коли старий Том – права рука міс Полі, то Тімоті – її ліва рука. Тімоті був юнаком доброї вдачі, ще й симпатичний.

Ненсі з хлопцем зустріли Поліанну на станції. Дівчинка була худорлявою, у сукенці в червону клітинку, брилику і з двома грубенькими світло-жовтими косами. Поліанна мала миле веснянкувате личко.

Дівчинка дуже радісно зустріла Ненсі та прийняла її за тітку Полі. вона радо їхала до нового дому, не вгавала й сипала запитаннями та коментарями. Поліанна пояснила, що вона не в чорній сукні, а в червоній в клітинку, бо серед останніх пожертвуваних у місію речей просто не виявилось чорної сукні, але все одно треба радіти. Ненсі не розуміла, чому тут радіти. Поліанна пояснила, що радіє, бо татко пішов на небо, хоч їй дуже його бракує. Ненсі призналася, що вона не її тітка, а проста служниця. Поліанна не засмутилася, вона раділа, що зустріч з тіткою попереду.

Дівчинка розпитувала про будинок тітки і дізналася, що там повно розкоші, якої вона досі не знала. А Ненсі хвилювалася, що цій дитині буде не до веселощів під одним дахом зі своєю тітонькою.

КІМНАТЧИНА НА ГОРИЩІ

Міс Полі Гаррінгтон холодно зустріла дівчинку і лише простягла їй руку, але Поліанна сіла їй на коліна і почала дякувати за все. Тітка попередила, щоб дівчинка не згадувала у будинку про свого батька. Поліанна пішла за тіткою до своєї кімнати і на очі їй навернулися сльози. вона йшла і бачила килими, меблі, обшиті атласом, картини у золочених рамах. Дівчинка не стрималася і сказала: "Ви, напевне, дуже щасливі, що такі багаті!" Після цих слів тітка була ще більше впевнена у правильності свого наміру поселити дівчинку на горищі.

Дівчинка була вражена, коли побачила голі стіни, голу підлогу і голі вікна своєї кімнати. Залишившись на самоті, вона заплакала. Такою її за кілька хвилин застала Ненсі. Дівчина допомогла Поліанні розпакувати книжки, латану білизну і кілька вбогих сукенок. Дівчинка заспокоїлася і раділа, що з вікном прекрасний краєвид.

Коли Ненсі вийшла, дівчинка відчинила вікно, впустивши мух, і зізла деревом, яке росло під вікном, на землю. Поліанна добре лазила по деревах. Опинившись позаду великого будинку, вона побачила садок, у якому працював Том. Перебіжками Поліанна

проскочила повз нього і почала свою мандрівку. Коли Ненсі задзвонила у дзвіночок, сповіщаючи про вечерю, дівчинки вдома вже не було. Тітка наказала не кликати дівчинку, а нагодувати її на кухні молоком і хлібом, коли спуститься. Після вечері Ненсі при першій нагоді прокралася на горище до кімнатчини кухонними сходами. Поліанни не було, і Ненсі кинулася на пошуки.

ГРА

Ненсі знайшла дівчинку на скелі, що була недалеко від будинку. Служниця попередила, що замість вечері Поліанну чекає молоко і хліб. Дівчинка все одно раділа, бо дуже любила хліб, молоко і вечеряти на кухні. "Вам аби тільки порадіти", – сказала Ненсі. Тоді Поліанна розповіла, що це така гра, що називається просто радіти. Гратися у цю гру навчив її тато. Все почалося з того, що якось разом із місіонерськими пожертвами надіслали милиці, хоч вона дуже хотіла ляльку. Тато навчив її, що треба радіти з того, що ці милиці їм не потрібні. Тепер дівчинка надіялася, що тітка теж захоче грати в цю гру. Ненсі пообіцяла, що вона також гратиме у цю гру.

Поліанна з величезним апетитом впоралася із хлібом та молоком. Тоді на пропозицію Ненсі пішла до вітальні, де її тітка сиділа й читала. Тітка гадала, що дівчинка покається, але Поліанна сказала, що дуже любить хліб із молоком, а Ненсі їй дуже подобається. Перед сном Поліанна ніжно обняла тітку і сказала, що їй тут дуже гарно. "Помилуй, Господи, мою душу, – упівголоса мовила міс Полі, коли дівчинка вийшла. – Що за незвичайна дитина? – І спохмурніла: "Вона рада, що я її покарала, і просить "щоб я не робила собі з цього клопоту". А чверть години по тому в кімнатчині на горищі самотня дівчинка ридала, притуливши до себе подушку.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ДО ПИТАННЯ ПРО ОБОВ'ЯЗОК

Зранку Поліанна побачила зі свого вікна тітоньку біля троянд. Дівчинка побігла до тітки і сказала, що та виглядає так гарно, що захотілося обійняти її. Тітка дала Томові роботу і пішла, а старий зрадів, побачивши дочку Джени. Том сказав дівчинці, що знав її маму ще з тих пір, коли вона була менша від неї. Поліанна попросила розповісти про маму, але не встигла послухати, бо потрібно було йти на сніданок.

Сніданок почався спокійно, але раптом тітка помітила мух. Виявилося, що їх впустила Поліанна через своє вікно. Тітка не могла зрозуміти, навіщо дівчинка підняла вікна, хоча на них іще немає захисних сіток від комах. Міс Полі пояснила дівчинці, що вікна треба тримати зачиненими, доки не привезуть ті сітки. Тітка навіть дала Поліанні тоненьку брошулку про мух і їхню шкоду.

Згодом міс Полі прийшла на горище переглянути одяг Поліанни і була здивована, коли дівчинка зустріла її вибухом неспірного захоплення від брошулки про мух.

Тітка не знайшла жодної нормальної речі у гардеробі небоги, бо весь одяг був пожервою. Тітка сказала, що восени дівчинка піде у школу, а тепер щодня читатиме їй уголос по пів години. Також вона має вчитися основам музики і шиттю. Вислухавши

усе, Поліанна запитала: "Коли ж я житиму?" Для дівчинки це означало робити те, що хочеш: гратися надворі, читати книжки (звичайно ж, про себе), видиратися на гори, розмовляти з містером Томом у садку, з Ненсі, роздивлятися людей, і будинки, і ще тисячі інших дивовижних речей. Тітка пообіцяла, що час для ігор буде, і тоді Поліанна почала дякувати і говорити, як любить тітку, хоч тепер подальше існування уявлялося їй безперервним виконанням обов'язку.

ПОЛІАННА І ПОКАРАННЯ

Тімоті відвіз міс Полі та її небогу до чотирьох-п'ятьох найбільших крамниць за пів милі від садиби. Купівля нового одягу для дівчинки викликала у всіх неймовірне збудження. Поліанна випромінювала навколо себе усмішки та сердечну любов, бо як пояснила вона одному продавцеві: "Це так чудово – купувати новенький одяг, тоді як раніше ви не мали нічого, крім місіонерських пожертв та Жіночої допомоги...".

Після покупок на Поліанну чекала вечір, приємна розмова в садку зі старим Томом та з Ненсі, поки тітонька Полі пішла до сусідки. Старий Том розповів Поліанні багато цікавого про її маму, а Ненсі переповіла про маленьку ферму Корнер за шість миль звідси, де жила її матінка та любі братик і сестрички.

Вночі дівчинка ніяк не могла заснути, бо в кімнаті було жарко. Тому Поліанна рушила дахом до тітчиного солярію. Вона прихопила мішки з зимовим одягом тітки, щоб мати матрац, подушку і ковдру. Поліанна раділа, що сіток ще не привезли, бо могла лежати і дивитися на зорі. Та перепуджена міс Полі помітила дівчинку на даху, подумавши, що то злодії. Міс Полі покликала Тома і Тімоті, а коли дівчинка спустилася, змушена була спати з тіткою. Поліанна раділа, бо мріяла спати поруч із кимсь рідним. Тітка дивувалася, що її покарання сприймалося як найвища нагорода.

ПОЛІАННА ЙДЕ В ГОСТІ

Поліанна шила, грала на піаніно, читала вголос, а також вчилася готувати на кухні. Але вона мала час "жити". Майже щодня з другої до шостої дівчинка займалася тим, що їй подобалося. Звичайно, крім того, що їй уже встигла заборонити міс Полі.

В околах садиби Гаррінгтонів не було дітей, з якими Поліанна могла б бавитися, але дівчинка цим не турбувалася. Поліанна майже кожного дня випрохувала якесь завдання, аби мати змогу кудись піти, і під час таких прохідок вона часто зустрічала одного чоловіка. Він був вбраний у довгий чорний сурдут та шовковий циліндр, – цього інші чоловіки не носили. Його бліде обличчя завжди було чисто поголене, а волосся, що вибивалося з-під циліндра, було позначене сивиною. Ідучи, він тримав спину, а ходив переважно швидко й завжди сам. Поліанна тричі хотіла познайомитися з ним, але чоловік йшов геть.

Якось Поліанна носила холодець із телячої ніжки місіс Сноу. Міс Полі щотижня щось передавала цій жінці, яка лежала хвора. Ненсі не любила ходити до місіс Сноу, та й ніхто цього не любив. Люди жаліли тільки дочку місіс Сноу, яка доглядала маму. А не любили місіс Сноу тому, що їй усе було не так. Їй було 40 років, і останні 15 вона тільки те й робила, що бажала, аби все було по-іншому. Їй просто на думку не спадало тішитися тим, що є. Та коли до неї прийшла Поліанна, все почало змінюватися. Місіс

Сноу вперше за довгий час наказала підняти штори. Поліанна зробила їй зачіску і подала дзеркало, а після відвідин дівчинки жінка захотіла вдягнути нову гарну сорочку. Дочка Міллі була просто здивована такою зміною у поведінці матері.

ВСЕ ПРО ЧОЛОВІКА

Дівчинка знову зробила спробу познайомитися з чоловіком. Він порадив знайти однолітків і спілкуватися з ними. Поліанна сказала, що тут немає її однолітків, а вона любить розмовляти зі старшими людьми. Коли наступного разу Поліанна зустріла чоловіка, він уже заговорив першим. Кожного наступного разу він першим вітався. Для Ненсі, яка одного разу пішла з Поліанною, привітання чоловіка стало великою несподіванкою. Ненсі розповіла, що цей чоловік ніколи ні з ким не розмовляє, хіба що у справах. Його звали Джон Пендлтон, він живе сам у величезному будинку на Пендлтонському пагорбі. Він відмовляється від послуг кухарки, тому щодня тричі на день ходить їсти до готелю і то конче щось дуже дешево, хоч він найбагатша людина в місті. Люди говорили про нього дивні речі, що він несповна розуму, або має страхітливую таємницю. Кілька разів він подорожував світом по кілька тижнів, і завжди це були країни поган — Єгипет, Азія чи пустеля Сахара. Коли він повертається звідти, то пише книжки про якісь чудасії, що він надібав у поганських країнах. А тут він ні на що гроші не витрачає, навіть на себе особисто, а відкладає для поган.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

СЮРПРИЗ ДЛЯ МІСІС СНОУ

Поліанна знову навідалася до місіс Сноу. Жінка завжди була перебірливою з їжею, тому Поліанна цього разу принесла їй аж три страви. Також дівчинка запропонувала грати гру – радіти усьому, навіть якщо цілісінькими днями доводиться лежати в ліжку. Наприклад, радіти з того, що інші люди здорові і не змушені цілісінькі дні лежати в ліжку. Місіс Сноу розлютилася, та дівчинка почала розповідати місіс Сноу про місіонерські пожертви, про милиці і про ляльку, яку вона так і не отримала.

Минув липень. Для Поліанни це були по-справжньому щасливі дні. Вона часто радо розповідала тітці, яка вона щаслива, на що міс Полі стомлено відповідала, що з цього треба мати й певну користь. Дівчинка вважала, потрібно просто радіти життю і не шукати ніякої користі.

Якось Поліанна запросила тітку до своєї кімнати погратися в гостей. Поліанна радо розповідала, що кімната їй подобається, навіть якщо тут немає ні фіранок, ні килимів, ні картин, про які мріяла. Раптом вона зрозуміла, що сказала щось не те, але тітка раптом схопилась на рівні ноги. Обличчя її палало... Не минуло й доби, як міс Полі сухо наказала Ненсі перенести речі дівчинки в іншу кімнату, поверхом нижче. Поліанна так раділа! І тітка теж відчула радість.

ЗНАЙОМСТВО З ДЖИММІ

Настав серпень і почалися несподіванки. Першою стало кошеня. Поліанна знайшла його край дороги. Коли вона довідалася у сусідів, що в нього немає господаря, то

принесла додому. Міс Полі ненавиділа котів, і її охопило несподіване відчуття безпорадності, але дівчинка вмовила її.

Наступного дня з'явився пес, ще брудніший і нещасніший, ніж кошеня. І знову міс Полі, на своє превелике здивування, стала янголом милосердя та захисником знедолених. Таку роль безапеляційно визначила їй Поліанна. Одначе, коли менше ніж за тиждень після цього Поліанна привела додому обшарпаного хлопчика і довірливо попросила прихистити і його, міс Полі не стрималася.

Ось як це сталося. Поліанна несла холодець із телячої ніжки місіс Сноу. Останнім часом вони дуже здружилися і грали в гру. Дорогою до місіс Сноу дівчинка побачила хлопчика. Він стругав паличку тупим ножом зі зламаним лезом. Поліанна завагалася, а тоді вмостила на траві поруч із хлопчиком. Вона нишком мріяла про те, щоб мати друзів серед однолітків, тому вирішила не втрачати нагоди. Вона представилася і повела розмову. Хлопчика звали Джиммі Він, йому щойно минуло 10 років. Виявилося, що він жив у сиротинці, але ніхто там не піклувався про нього, і він пішов звідти. Дівчинка пообіцяла, що знайде йому дім, як знайшла для Флаффі і Баффі. Хлопчик сказав, що може працювати за дах над головою і їжу. Поліанна вирішила, що тітка Полі точно його прийме.

Тітка була ошелешена, коли побачила хлопчика. Вона сказала дівчинці, що це її найдурніша витівка, і назвала хлопчика жебраком. Джиммі зрозумів, що нічого не вийде, і пішов. Поліанна наздогнала його і пообіцяла звернутися до Жіночої допомоги, як завжди робив її татко. Хлопчик не знав, що це таке, і Поліанна пояснила, що Жіноча допомога – це коли багато жінок збираються разом і шиють, готують вечерю, збирають гроші і балакають. Міс Полі спостерігала за дітьми крізь вікно вітальні. Похмурим поглядом вона провела хлопчика, аж доки той не зник за поворотом дороги. В серці відчувалася порожнеча – наче щось втратила.

ПЕРЕД ЖІНОЧОЮ ДОПОМОГОЮ

Того дня тітка Полі не пішла на засідання громади Жіночої допомоги, бо їй боліла голова. Поліанна лише раділа, що тітки не буде, коли вона перед жінками викладатиме суть справи Джиммі Біна. Дівчинка не могла забути, як тітонька Полі назвала Джиммі Біна жебраком, і їй не хотілося, щоб вона це повторила перед усіма жінками.

Спочатку жінки подумали, що дівчинку прислала тітка. Але дівчинка сказала, що прийшла сама, і звикла покладатися на Жіночу допомогу. Вона розповіла про Джиммі, але збагнула, що жодна з присутніх не поривається взяти до себе хлопчика. Зрештою, дружина священника несміливо запропонувала, аби громада взяла в опіку хлопчика, сплачуючи за житло, харчування й навчання за рахунок зменшення пожертв цього року для дітей у далекій Індії. Та Жіноча рада ухвалила краще надіслати всі гроші на виховання хлопчиків в Індії, ніж заощадити достатню суму на виховання одного хлопчика в їхньому містечку, тому що "їх за це не відзначать у звіті", як висловилася одна пані.

У ПЕНДЛТОНСЬКОМУ ЛІСІ

Не вирішивши проблему Джиммі, Поліанна попрямувала до Пендлтонського

пагорба, щоб прогулятися лісом. Там вона зустріла собаку, якого раніше уже бачила з містером Джоном Пендлтоном. Поліанна сподівалася побачити чоловіка, але його не було. Тоді вона звернула увагу на собаку. Він поводився дивно і наче кликав дівчинку кудись. Собака привело Поліанну бічною стежкою до містера Джона, який лежав на землі. Виявилося, що він зламав ногу. Пендлтон попросив Поліанну побігти до його будинку. Він дав їй в'язанку ключів, з яких виокремив одного, попросив знайти номер до лікаря Томаса Чилтона і викликати його.

Поліанна відправилася в таємничий будинок Джона Пендлтона. Вона швидко знайшла номер лікаря і телефон, зробивши все, як велів Джон. Дівчинка помітила, що скрізь у будинку була страшна пилюка.

Вона повернулася до Джона і сказала, що побуде з ним до приходу лікаря. Чоловік був сердитий, але дівчинка вважала, що він просто вдає. Невдовзі з'явився лікар Чилтон, щоб надати допомогу Пендлтону.

ДО ПИТАННЯ ПРО ХОЛОДЕЦЬ

Того дня, коли потерпів містер Пендлтон, Поліанна трохи спізнилася на вечерю. Однак цього разу вона уникла догани, бо тітки не було вдома: раптово померла її кузина з Бостона, і довелось їхати. Ненсі раділа, що міс Полі повернеться тільки за три дні, і вже хотіла грати у гру дівчинки, але Поліанна сказала, що трапляються випадки, коли не можна гратися в цю гру, і це стосується й похорон.

Наступного дня, як і домовлялися, Поліанна зустрілася з Джиммі. Як і слід було сподіватися, Джиммі був розчарований, що Жіноча допомога віддала перевагу не йому, а невідомому індійському хлопчику. Поліанна вирішила, що треба написати її Жіночій допомозі на Далекому Заході...

Через тиждень після випадку в Пендлтонському лісі Поліанна якось спитала міс Полі, чи можна віднести холодець не місіс Сноу, а Пендлтону, який зламав ногу. Тітка була проти, але Поліанна пообіцяла, що не скаже йому, від кого холодець. Та й чоловік цей не знає, що вона небога міс Полі. Тітка дозволила, але наказала навіть не згадувати її імені у цього чоловіка.

ЛІКАР ЧИЛТОН

Поліанна вдруге навідалася до містера Джона Пендлтона. Вона передала холодець якійсь жінці, що саме прибирала, але з кімнати вийшов лікар Чилтон і сказав, що дівчинка може зайти до хворого. Лікар сказав санітару, що ця маленька дівчинка діє на хворих краще за шестиквартову пляшку тонізуючих ліків. І тільки вона здатна розвіяти кепський настрій містера Пендлтона.

Поліанну повели до кімнати Джона Пендлтона. За хвилину Поліанна опинилася в розкішно мебльованій спальні, а служниця перелякано пояснювала, що це дівчинка... з холодцем. Джон знову сердився, а Поліанна мило говорила і смішила його. Вона вважала, що треба радіти з того, що зламана тільки одна нога. Поліанна розповіла, що знає, який Джон заощадливий, бо збирає гроші для поган. Таким чином він дізнався про Ненсі, яка розповідала про нього дівчинці, і про тітку Полі Гаррінгтон. Поліанна розповіла про свою матір. Джон дуже здивувався, коли дізнався, що дівчинка – небога

міс Полі Гаррінгтон. Поліанна призналася, що тітка просила не говорити, що холодець від неї.

Додому дівчинку віз лікар, який здався їй дуже сумним. Дівчинці так хотілося "щось зробити", і вона сказала, що у нього найкраща професія на землі, адже він робить найрадіснішу справу – допомагає. Несподівано на очі лікареві набігли сльози. Він жив самотою: у нього не було дружини, а домівкою був двокімнатний офіс у пансіонаті. Він дуже любив свій факс. І зараз, дивлячись у сяючі очі Поліанни, він відчув, як чиясь рука з любов'ю лягла на його голову, благословляючи. "Нехай Бог благословить тебе, дівчинко", – зворушено сказав він.

Лікар висадив Поліанну біля дверей дому, всміхнувся Ненсі, що підмітала ганок, і швидко поїхав геть. У вітальні міс Полі спитала дівчинку, що це за чоловік. Дівчинка відповіла, що це лікар Чилтон. Тітка запитала чи не подумав Пендлтон, що холодець послала вона. "Ні, тітонько Полі, я сказала йому, що ви не посилали холодець", – відповіла дівчинка. Міс Полі раптом спекла рака: "Ти сказала йому, що я не посилала?!!" Поліанна, почувши нагану, щиро здивувалася: "Але ж, тітонько Полі, ви так сказали!" Міс Полі зітхнула.

ЧЕРВОНА ТРОЯНДА І МЕРЕЖИВНА ШАЛЯ

Якось вітер розкуйовдив волосся міс Полі і Поліанна помітила, яке воно прекрасне. Вона вирішила зробити тітці зачіску, як робила для міс Сноу. Тітку важко було вмовити, але досі ніхто не звертав уваги на її вигляд та зачіску, тому вона погодилася. Дівчинка посадила тітку і зробила милу зачіску з кучериками, прикрасивши волосся трояндою. Під час цього Поліанна розповіла, що написала про Джиммі своїй Жіночій допомозі, яка, можливо, зможе допомогти хлопчику.

Поліанна накинула на тітку чудову мереживну шаль, яку знайшла тиждень тому, коли допомагала Ненсі порядкувати на горищі. Тітка виглянула у вікно, і в такому вигляді її побачив лікар Чилтон, що саме проїжджав екіпажем. Тітка дуже переживала, що дівчинка виставила її напоказ.

Поліанна вибігла до лікаря Чилтона, який саме приїхав по неї, бо про це попросив Джон Пендлтон. Поліанна поїхала з лікарем, і дорогою він запитав, чи була не її тітоньку він побачив у вікні, коли під'їздив? Дівчинка розповіла про шаль і зачіску, а лікар визнав, що тітонька – справжнісінька краля. Поліанна зраділа і сказала, що передасть ці слова тітці, та лікар попросив нізачо цього не робити. Він так і не пояснив, чому не можна казати.

ПРОСТО ЯК У КНИЖЦІ

Цього разу Джон Пендлтон зустрів Поліанну усмішкою. Він попросив пробачення за свою поведінку і подякував за порятунок у лісі і холодець. Потім хворий відправив дівчинку у свою бібліотеку, щоб вона принесла різьблену скриньку. Поліанна швидко принесла скриньку, і вони почали розглядати скарби – фантастичні речі, які Джон Пендлтон роками збирав під час подорожей. Дівчинка розповіла йому про все своє життя, а коли уже йшла додому, чоловік попросив її приходити частіше.

Вдома після вечері Поліанна розповідала Ненсі про скриньку містера Пендлтона.

Ненсі дивувалася, що такий чоловік, як Пендлтон, може звертати увагу на дітей. Кухарка припустила, що Джон дружить з дівчинкою тому, що був закоханий у міс Полі Гаррінгтон. Ненсі згадала, як колись Том розповідав їй про коханого міс Полі, який досі живе в їхньому містечку. Поліанна надіялася, що Джон і тітка помиряться, але Ненсі мало вірила в таке, хіба Поліанна навчила б їх грати у свою гру і вони помирилися б.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПРИЗМИ

Спливали теплі серпневі дні, Поліанна вчашала до великого будинку на Пендлтонському пагорбі. Джона втішали розповіді Поліанни, і дівчинка говорила й говорила. Вона тепер не сумнівалася, що Джон Пендлтон був колишнім коханцем міс Полі.

Поліанна розповідала містеру Пендлтону про тітоньку, а вдома розповідала тітці про Джона, хоч тітка майже ніколи не слухала і завше знаходила іншу тему для розмови. Подібна реакція була й тоді, коли Поліанна ставала на мову про іншу особу... скажімо, про лікаря Чилтона. З часом Поліанна відзначила, що тітонька має до лікаря особливе упередження: тітка ніколи не лікувалася у лікаря Чилтона, а її сімейним лікарем був містер Воррен.

Наприкінці серпня Поліанна в черговий раз прийшла до містера Пендлтона. У кімнаті вона побачила справжню веселку. Джон пояснив, що веселка "зайшла" через фаустоване скло термометра на вікні. Потім він наказав служниці принести великий мосяжний свічник. На цьому старовинному канделябрі була багато призматичних підвісок, які Джон відчепив і наказав вчепити на мотузку на вікні. З похмурої відпочивальні утворилася казкова країна. Скрізь танцювали блискітки: червоні й зелені, фіалкові й жовтогарячі, золотаві й блакитні. Дівчинка була надзвичайно рада. Цього разу вона розповіла Джону про свою гру, від початку до кінця, починаючи з милиць, які прислали їй замість ляльки. Джон сміявся, але його сміх був більше схожий на схлипування.

ДИВО ТА Й ГОДІ

У вересні Поліанна пішла до школи, яка подарувала їй нові враження. Не менше вражень було і в школи від Поліанни. Попри радість нових занять, Поліанна не забувала й давніх друзів. Звичайно, багато часу вона їм приділяти вже не могла. Джон Пендлтон був незадоволений цим, а якось запропонував дівчинці переїхати жити до нього. Поліанна розсміялася і сказала, що не може покинути тітку. Чоловік розповів, що багато років тому дуже полюбив одну жінку. Він сподівався одного чудового дня привести її в цей дім, та вона не захотіла, і цей будинок став для нього купою сірого каміння, а не домівкою. Будинок потребував жіночої руки і серця – або дитячої присутності, щоб стати домівкою. А в нього – ні того, ні того. Поліанна, вважаючи, що чоловік кохав колись тітку Полі, запропонувала, щоб він взяв до себе їх обидвох. В очах чоловіка відбився жах. Дівчинка сказала: "Ви ж самі щойно сказали, що мріяли мати

тітоньку Полі за шлюбну жінку, аби тут була домівка...". Їхню розмову перебив лікар Чилтон, і Поліанна пішла додому.

ЩЕ БІЛЬШЕ ДИВО

Коли Поліанна поверталася додому зі школи, її наздогнав лікар Чилтон і запропонував підвезти. Він хотів поговорити про Пендлтона, який чомусь дуже розхвилюваний. Дівчинка розповіла лікарю Чилтону про розмову з Джоном і про те, що Ненсі казала, що тітка Полі і Джон – колишні коханці. Поліанна планувала помирити Джона і тітку, хоч тітка досі ні про що не здогадується. Вислухавши дівчинку, лікар Чилтон дивно усміхався.

Коли дівчинка зустрілася з Джоном, то довідалася, що він був закоханий не в тітку Полі, а в її сестру, маму Поліанни. І тепер, подружившись з Поліанною, він прокинувся для життя. Він знов просив дівчинку жити з ним, обіцяв ні в чому не відмовляти, а щодо міс Полі – вважав, що вона тільки виконує обов'язок і не знає, як радіти. Поліанна ще нічого не вирішила, але раділа, що ще не розповіла тітці вигадку про те, що вони з Джоном колишні коханці. Поліанна призналася Джону, що усе розказала тільки лікарю Чилтону, але він не рахується. "Ні, тільки не лікарю Чилтону!", – чомусь вигукнув містер Пендлтон.

ВІДПОВІДЬ НА ЗАПИТАННЯ

Коли Поліанна поверталася від Джона, їй назустріч вибігла Ненсі з парасолькою, бо збиралося на дощ. Ненсі раділа, що її випроводила міс Полі, адже це означало, що тітка хвилюється за дівчинку і у неї нарешті з'явилися нормальні людські почуття. Ненсі поділилася своїми здогадками, і Поліанна була дуже рада, що потрібна тітці. "Ну як я можу покинути її тепер?" – міркувала Поліанна. Тепер перед нею стояло непросте завдання пояснити все Джону Пендлтону. Особливо засмучувало те, що це все сталося через її матінку. І тут вона дещо придумала.

За першої ж нагоди Поліанна побігла до містера Пендлтона, сказала, що вона потрібна тітоньці Полі, але є чудовий вихід із ситуації – взяти Джиммі Біна, і це була б чудова "присутність дитини". Джон вважав це безглуздом, але, прощаючись, Поліанна отримала запрошення від містера Пендлтона наступної суботи завітати до нього разом із Джиммі.

ПРОПОВІДІ ТА ЯЩИК НА ДРОВА

В той час, коли Поліанна розповідала містеру Пендлтону про Джиммі Біна, преподобний Пол Форд йшов до Пендлтонського лісу, сподіваючись вгамувати неспокій в душі. Священник переживав, бо з кожним місяцем, попри всі заходи, справи в парафії йшли дедалі гірше. І от тепер він хотів придумати слова наступного недільного казання.

Поліанна, вертаючи додому від містера Пендлтона, зустріла у лісі преподобного. Довідавшись, що він не може придумати казання, дівчинка розповіла, що її батько теж був священником і його теж багато чого непокоїло. Він говорив, що на мить не лишився б пастором, якби в Біблії не було стільки радісних текстів, які починаються зі слів "Втішайтеся, Господь з вами", "Звеселяйтеся", "Радійте" тощо. Якимось таткові було

особливо погано, і він полічив усі такі тексти. Вийшло – вісімсот. Ці тексти наштовхнули його на думку про гру в радість. Вони з Поліанною почали грати в гру, коли їй прислали милиці, хоч тато казав, що для нього все почалося із "радісних текстів". Дівчинка розповіла священнику все про гру в радість.

Невдовзі Поліанна і священник, тримаючись за руки, спустилися з пагорба. Дівчина променилася. А ввечері в своєму кабінеті преподобний Пол Форд написав нове казання, яке починалося одним із восьмих сонячних "радісних текстів", підказаних Поліанною: "Радійте в Бозі та звеселяйтесь, праведні, втішайтесь усі правдиві серцем".

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

Якось на прохання місіс Сноу, яка забула назву ліків, Поліанна завітала до кабінету лікаря Чилтона. Дівчинка спитала, чому ж він не одружиться. Лікар дуже поважно сказав: "На жаль, не завжди все залежить тільки від нашого бажання"...

У останній день жовтня з Поліанною трапилося нещастя. Її збив автомобіль. Непритомну Поліанну занесли до її маленької кімнати. Сполотніла міс Полі і заплакана Ненсі обережно роздягли її й поклали в ліжку, а телефоном терміново покликали лікаря Воррена. Кістки дівчинки були цілі, але лікар був стурбованим, похитував головою і казав, що лише час може дати остаточну відповідь. Коли він пішов, міс Полі ще більш змарніла і зблідла. Поліанна досі не приходила цілком до тями. Увечері мала прийти дипломована медсестра, щоб доглядати її.

Лише наступного дня Поліанна розплющила очі й збагнула, де вона. Вона не могла встати і зовсім не відчувала ніг. Медсестра, яку звали міс Гант, почала заспокоювати дівчинку і дала їй снодійне. Міс Полі плакала, бо дівчинка перед сном говорила, що повинна йти завтра або післязавтра до школи.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ДЖОН ПЕНДЛТОН

Поліанна не пішла до школи ні "завтра", ні "післязавтра". Але вона цього не розуміла, хіба що в ті миті, коли поверталася свідомість. Ще тиждень вона нічого не тямала. Нарешті лихоманка вщухла, біль трохи вгамувався, свідомість прояснилася. Вона вважала, що її ноги переламані, і краще мати поламані ноги, як містер Пендлтон, ніж бути все життя інвалідом, як місіс Сноу. Бо люди зі зламаними ногами одужують, а інваліди – ні.

Дівчинка раділа, бо відколи потрапила в аварію, багато разів чула від тітки слово "люба". Поліанну прийшов відвідати Джон Пендлтон на милицях. Ненсі порозпитувала людей у містечку і дізналася, що Джон і міс Полі роками не зналися, бо років через три-чотири після того, як міс Джейн дала йому гарбуза і поїхала з іншим, міс Полі хотіла його розрадити. Подейкували, ніби вона підбивала клинці. Під ту пору у неї виник клопіт зі своїм коханим. Відтоді вона замкнулася в собі.

Джон не заходив до дівчинки, але дізнався від міс Полі, що все погано. Він розповів, що хотів в дочерити дівчинку. Міс Полі не знала про це нічого. Вона усвідомила, що

Джон хотів пожертвувати Поліанні любов, що зберігалася в серці двадцять п'ять років... І вона зрозуміла ще одне: без Поліанни її майбутнє ввижалося зовсім безрадісним.

ГРА В ЧЕКАННЯ

До Поліанни мав приїхати фахівець із Нью-Йорка, але дівчинка вимагала, щоб прийшов лікар Чилтон. Та це було єдине прохання, яке тітка Полі не хотіла виконати. "Якби ви любили лікаря Чилтона і не любили іншого, – зітхнула Поліанна, – ви побачили б, скільки добра він робить. А я люблю лікаря Чилтона". Лікар з Нью-Йорка не їхав, бо захворів і відклав візит.

Тим часом Ненсі розповідала старому Тому про стан дівчинки. Томові було дуже жаль Поліанну, яка і його навчила гратися у її гру. Він згадував, як раз нарікав на старість, а вона сказала, що Том може радіти з того, що йому не треба зайвий раз нахилитися, щоб просапувати, бо він і так уже зігнутий. Ненсі розповіла Тому, що про гру не знає тільки міс Полі, адже вона заборонила дівчинці згадувати про татка.

Для всіх дні чекання були непростими. Лікар Воррен не приховував свого нетерпіння і занепокоєння. Міс Полі замкнулася в собі. Тим часом Поліанна бавилася з песиком, гладила кошеня, милувалася квітами, ласувала фруктами та драглями, які їй передавали, а також радо відповідала на численні послання, сповнені любові й турботи, які щодня приходили до неї звідусіль. Але й вона худла та марніла, і хворобливе тремтіння маленьких ручок тільки підкреслювали прикру нерухомість колись таких моторних ніжок.

ПРОЧИНЕНІ ДВЕРІ

Через тиждень після обіцяної дати приїхав очікуваний фахівець – лікар Мід. Після огляду дівчинки він вийшов з кімнати, щоб поговорити з тіткою і лікарем Ворреном. Та кошеня штовхнуло двері, вони нечутно прочинилися, і дівчинка почула розпачливий зойк міс Полі: "Тільки не це! Лікарю, тільки не це! Ви ж не хочете сказати, що дівчинка ніколи в житті більше не буде ходити!" Що тут зчинилося! Поліанна почала кликати тітку, яка зомліла, а медсестра стала заспокоювати дівчинку.

ДВА ВІЗИТИ

Ненсі надіслали передати містеру Пендлтону вердикт лікаря Міда. Служниця й подумати не могла, що вічно невдоволений, роздратований, злий, черствий Джон Пендлтон може так страждати. Коли Ненсі уже йшла додому, то спитала Джона, чи можна передати міс Поліанні, що він бачився із Джиммі Біном. Чоловік вважав, що брехати не треба.

Незабаром увесь Белдінгсвіль знав про страшний діагноз: Поліанна Вітєр більше не ходитиме. Ще більше гомоніти й плакати люди почали після того, як Ненсі розголосила жалісну історію про те, що Поліанна лишилася сам на сам зі своєю бідою і дуже страждає від того, що вона не може гратися у свою гру, бо нема їй тепер чого радіти.

І тоді друзям Поліанни одночасно спала на думку одна ідея. Незабаром хвору щодня почали відвідувати знайомі й незнайомі, чоловіки, жінки, діти; міс Полі навіть не припускала, що її небога знає більшість із них. Усі розпитували про маленьку

постраждалу дівчинку, і всі просили щось їй переказати.

Першим прийшов Джон Пендлтон. Цього разу вже без милиць. Він попросив міс Полі передати дівчинці, що він усиновлює Джиммі. Поліанна раділа, що хлопчик матиме таку гарну домівку, а Джон матиме "присутність дитини". Дівчинка розповіла тітці, що якось лікар Чилтон також казав, що йому потрібні жіноча рука і серце або присутність дитини, щоб мати справжній дім, але "не завжди все залежить тільки від нашого бажання". Міс Полі відвернулася до вікна, бо почервоніла. "Він кохає якусь жінку, і я так хотіла б, щоб у нього все склалося", – сказала Поліанна. "Поліанно, звідки ти все це знаєш?", – запитала тітка. Дівчинка відповіла: "Він сказав, що віддав би все на світі за руку і серце однієї жінки".

ГРА І ГРАВЦІ

Невдовзі після другого візиту Джона Пендлтона до садиби Гаррінгтонів завітала міс Міллі Сноу – дочка місіс Сноу. Вона прийшла запитати про дівчинку і розповісти, що Поліанна зробила дуже багато для її матері, яка грає у гру дівчинки. Міс Полі хотіла розпитати Міллі про "гру", але не було нагоди. Дівчина без угаву говорила, що її мама тепер дозволяє піднімати штори, почала цікавитися тим, як вона виглядає, почала в'язати.

Візити Джона Пендлтона та Міллі Сноу – то був лише початок, а що вже було тих повідомлень, та ще деколи таких несподіваних, що міс Полі не могла вийти з дива.

Якось тітка спитала дівчинку про гру, але Поліанна не могла розповісти через батька, про якого не можна було згадувати. Розв'язка настала, коли прийшла місіс Пейсон, яка мала погану репутацію в містечку. Вона розповіла тітці, що Поліанна часто заходила до неї і гралася з її дітьми. Місіс Пейсон уже збиралася розлучитися і віддати кудись дітей, але стався цей нещасний випадок з Поліанною, і вони згадали, як дівчинка вчила їх грати у свою гру. Тепер вони з чоловіком вирішили не розлучатися.

Не встигли за нею зачинитися двері, як міс Полі рішуче попрямувала на кухню до Ненсі і попросила пояснити "гру" Поліанни. Ненсі зайшлася слізьми. Потім вона сказала, що дівчинка вчила все місто радіти, і тепер усе місто намагається віддячити їй своєю радістю, а в цю гру Поліанну навчив гратися її батько. Тітка не розуміла, чому дівчинка не розповіла їй про цю гру. Тоді Ненсі нагадала їй, що вона заборонила Поліанні згадувати батька, адже це батькова гра.

Пізніше тітка розповіла дівчинці, що місіс Пейсон не буде розлучатися з чоловіком. Тітка сказала, що знає про гру, і на її думку, це чудова гра, і вона хоче навчитися в неї гратися.

КРІЗЬ ВІДЧИНЕНЕ ВІКНО

Один за одним спливали короткі зимові дні. Щоправда, для Поліанни вони були довгими і сповненими болем. Тітонька Полі знаходила силу-силенну речей, з яких можна було б порадіти. Поліанна, як і місіс Сноу, взялася в'язати.

Раз до неї завітав Джон Пендлтон і двічі забігав Джиммі Бін. Джон Пендлтон розповів, яким чудовим хлопчиком ставав Джиммі Бін і які він робив поступки. Джиммі розповів їй, яка в нього лепська домівка і який добрий кривняк з містера Пендлтона. І

обоє сказали, що все це завдяки Поліанні.

Зима минула, настала весна. Попри призначене лікування, ніхто не бачив помітних змін у здоров'ї Поліанни. Увесь Белдінгсвіль напружено стежив за станом Поліанни, але був у містечку один чоловік, який особливо непокоївся цим питанням – лікар Томас Чилтон. Він несподівано відвідав містера Пендлтона, який добре знав про його стосунки з міс Полі Гаррінгтон.

Чилтон попросив Джона допомогти йому пройти в дім, щоб обстежити Поліанну. Лікар Чилтон уже 15 років не переступав поріг будинку міс Полі: господиня дому колись заявила йому, що, якщо іще хоч раз він отримає запрошення відвідати садибу Гаррінгтонів, це означатиме, що вона його перепросила і все стане, як раніше, і вона побереться з ним. А лікареві потрібно було оглянути дівчинку, бо він вважав, що є шанси на одужання. Усю цю розмову крізь прочинене вікно чув Джиммі Бін. Він чув, як лікар питав Джона, кому ж переконати міс Полі впустити його. Джиммі вирішив, що саме він переконає тітку Поліанни.

ДЖИММІ БЕРЕ СПРАВУ В СВОЇ РУКИ

Хлопчик прибіг до будинку тітки Полі і вимагав зустрічі з нею. Тітка спустилася до нього, і хлопчик розповів, що у Поліанни є шанс знову ходити, але вона мусить запросити лікаря Чилтона, щоб він оглянув хвору. Хлопчик переповів усю розмову лікаря і Джона і признався, що не розчовпав, з якої саме причини Міс Полі не може впустити в будинок лікаря Чилтона. Коли того ж дня прибув лікар Воррен, міс Полі дозволила йому проконсультуватися з лікарем Чилтоном.

НОВИЙ ДЯДЕЧКО

Наступного разу лікар Воррен зайшов до кімнати Поліанни з лікарем Чилтоном. Тітка теж зайшла і сказала, що це вона запросила лікаря Чилтона. В очах лікаря світилося щастя і обожнювання, а тітка Полі зашарілася і кинулася з кімнати...

Проти вечора до кімнати Поліанни нечутно зайшла щаслива тітка. Вона сказала, що лікар Чилтон незабаром стане дівчинці дядьком. Поліанна здогадалася, що тітка – саме та жінка, що її руки й серця лікар прагнув стільки років. Тітка повідомила, що дівчинку наступного тижня чекає подорож: на зручному гарному ліжечку її повезуть автомобілем та екіпажем до відомого лікаря, який є добрим другом лікаря Чилтона і має практику з лікування таких травм.

ЛИСТ ВІД ПОЛІАННИ

Поліанна пише лист тітці і дядечку про те, що вже може ходити. Сьогодні вона сама пройшла від ліжка до вікна! Дарма що на це пішло майже 10 місяців. Вона згадує, як тітка і дядько приїжджали до неї і взяли шлюб біля її ліжка.

Невдовзі дівчинку мають виписати. Вона планує більше ніколи не їздити, а завжди ходити пішки. Найбільше вона радіє, що деякий час не могла ходити. Інакше б ніколи не дізналася, яке це щастя – мати здорові ноги.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу